

[Inger Stilling Pedersen]

Jeg sagde, at samfundet skulle give rammer. Jeg sagde ikke noget om, at de var gode nok, for det er de absolut ikke.

Men vi arbejder ud fra forskellige målsætninger. Man mener, at hvis institutionerne bliver gode nok og politikerne bliver dygtige nok og kan overtage ansvaret for børnene, så bliver det godt. Det, vi må arbejde henimod, er, at børnene får lov til at være i deres hjem, og at forældrene får mulighed for at være derhjemme. Men når man samtidig arbejder på, at begge forældre skal ud og kvinder realisere sig selv, er det altså, som om der slet ikke er plads til børnene i det samfund. Derfor bliver man nødt til at se på, hvem der skal give børnene den tryghed og omsorg og kærlighed, som de savner. Skal det være institutionen? De nærmeste må være forældrene, og dér mener jeg altså ikke at vi gør det godt nok, og der er lang vej, før vi får skabt det, vi gerne vil, men vi kan forsøge at arbejde henimod det.

Vi står med to vidt forskellige samfundsopfattelser: skal samfundet bestemme, eller skal det være forældrenes opgave og ansvar, hvor vi blot prøver at give nogle rammer? Det er forskellen.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg er meget enig i, at kristeligt folkeparti og socialdemokratiet står med to vidt forskellige samfundsopfattelser, og det er jeg faktisk ret tilfreds med. Vi har den opfattelse, at det er samfundet, der skal skabe rammer, som er gode og stærke nok, sådan at forældrene har mulighed for at løse deres opgave – og det er en tung opgave at være forældre – og det skal ske i et samspil mellem forældre, institutioner og børn, naturligvis.

Men det, dette forslag drejer sig om, er jo alene at se på, hvordan man kan give nogle muligheder for, at børn kommer til orde, kommer til orde på deres egne præmisser, kommer til orde i lokalsamfundet, kommer til orde f.eks. sådan som i børnekontakten i Ballerup kommune – som fru Aase Olesen fremhævede det – hvor man altså tager børn med på råd f.eks. om noget så elementært som at indrette en legeplads. Hvem skulle være bedre og dygtigere til at indrette legepladser end børn selv? Det er i virkeligheden det, forslaget her drejer sig om, men vi bliver

nok ikke enige om nogle fundamentale forskelle. Vores opfattelse er altså, at samfundet og fællesskabets forpligtelse over for familier og over for børnene er meget tungere end det ansvar, som kristeligt folkeparti føler det har.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Jeg har lyst til at spørge fru Inger Stilling Pedersen: hvem er det, der mener, at samfundet skal varetage ansvaret for børnenes opdragelse? Jeg kunne godt tænke mig at få sat adresse på. Mig bekendt er der ikke nogen, som har sagt det under debatten i dag. Jo, der er én, der kommer meget tæt på i hvert fald. Det er fru Inger Stilling Pedersen. Hun taler nemlig om, at man ikke skal spørge så meget om, hvad samfundet kan gøre for én, men derimod skal spørge, hvad man selv kan gøre for samfundet. Det er jo noget, der ligger inden for gængse autoritære statsopfattelser, at man spørger på den måde, idet man ligesom går ud fra, at mennesket er til for samfundet og det er ikke samfundet, der er til for mennesket. Men ud over fru Inger Stilling Pedersen vil jeg gerne spørge, hvem det ellers er, der har sagt i debatten i dag, at samfundet skal overtage ansvaret for opdragelsen af børnene.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Først til fru Jytte Andersen: selvfølgelig er vi ikke enige, og jeg synes da også, at det blev sagt meget klart fra socialdemokratisk side i den anden omgang, at det var rammerne omkring familien, samfundet skulle være noget med i, men ikke i det interne i familien, medmindre der altså er tale om nogle ting, som går ud over gældende lov.

Jeg kan nu ikke se, hvad vi skal med en børneombudsmand, fordi man skal indrette en legeplads. Jeg kender mangfoldige tilfælde, hvor man tager børnene med på råd, og hvor der i små, lokale spørgsmål er mange ting, som børnene selv kan afgøre. Jeg kan ikke se, at der nogen helst brug for denne institution. I de nære ting skal børnene selvfølgelig være med, for efter kristeligt folkepartis opfattelse er børnene en del af familien og skal deltage i familiens forskellige ting og også være med, i det omfang de kan tage